

[Arbejdsministeren]

ning, er jeg altså til sinds at følge det. Hvis der er andre tilfælde, hvor organisationerne er enige, men virker blokerende i forhold til, hvad jeg synes er et fremskridt, vil jeg gerne være med til at vise, at det er folketinget, der bestemmer i forhold til organisationerne.

For så vidt angår B 107 om personlig assistance til handicappede i erhverv vil jeg godt sige til fru Elisabeth Bruun Olesen, at vi må konstatere, at hverken VS eller regeringen har valgt at følge Svend Jensen-udvalget fuldt ud. Vi har valgt på hver sin måde at foreslå at gennemføre noget, der er anderledes, men jeg ved ikke, hvordan fru Elisabeth Bruun Olesen har fået det indtryk, at den ordning, der nu er blevet indført inden for rammerne af beskæftigelsesmulighederne for unge, ikke skulle være permanent for de handicappede. Den er selvsagt permanent for de handicappede i forsøgsperioden, og så har vi sagt, at hvis de forsøg viser et positivt resultat, så har vi til hensigt at indføre en permanent ordning. Der er ingen grund til fru Elisabeth Bruun Olesens mistanke om, at der ikke vil være vilje til det, hvis der kommer positive resultater, men vi har syntes, at det var et godt formål både at kunne vise et hensyn til de handicappede i forbindelse med forsøgsordningen og vise et hensyn til de unge langtidsledige, for deres beskæftigelsesmuligheder ligger os på sinde, og vi syntes, det var en god kombination at kunne løse de to problemer på én gang.

Hvis det skulle lykkes os at få fjernet arbejdsløsheden for de unge, inden vi har gennemført den permanente ordning for de handicappede, er det klart, at vi er i en ny situation, hvor vi vil have vilje til at se på andre løsningsmuligheder, men vi mener altså, at vi har kombineret løsningen af to problemer på rimelig elegant vis, sådan at vi får nogle forsøgsresultater, inden vi formulerer den endelige og permanente ordning for de handicappede.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Bruun Olesen (VS):

Spørgsmålet er, om det altid er smart at slå to fluer med ét smæk. Hensynet til de unge langtidsarbejdsløse ligger også VS på sinde, ligesom hensynet til de handicappede gør det, men man kunne jo godt forestille sig, at de erfaringer, man drager af en for-

søgsordning med unge langtidsarbejdsløse, ville være af en anden art end ved et forsøg, der involverer både unge arbejdsløse, ældre arbejdsløse og i det hele taget arbejdskraften på arbejdsmarkedet i al almindelighed, fordi unge arbejdsløse måske ikke altid passer til det job at hjælpe en handicappet med personlig assistance. Nogle gange kan der måske – jeg siger måske – være problemer i forbindelse med den hjælp, de skal have, med sekretærbistand, med tolkebistand og andre ting af den art. Jeg føler mig ikke specielt beroliget ved, at – hvad skal man kalde det – en permanent ordning skal bygge på nogle erfaringer fra en forsøgsordning, der er så beskeden. Det synes jeg er et utrolig stort problem.

Som jeg var inde på før, ville nogle handicappede måske gerne have personlig assistance af et ældre og lidt mere modent menneske, og det umuliggør den forsøgsordning, man sætter i gang nu, fordi man *kun* sætter den forsøgsordning i gang. Man kunne jo have gjort det, at man satte en forsøgsordning i gang, så man lavede beskæftigelsesprojekter som beskrevet, og at man så satte en anden forsøgsordning i gang ved siden af. Derved kunne man have fået et mere kvalificeret grundlag at tage stilling på, når situationen endeligt skulle løses.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslagenes overgang til anden (sidste) behandling

vedtoges uden afstemning.

Anden næstformand (Povl Brøndsted):

Jeg foreslår, at forslagene til folketingsbeslutning henvises til arbejdsmarkedsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Meddelelser fra formanden:

Anden næstformand (Povl Brøndsted):

Der er ikke mere på dagsordenen.